

ugank ne uganeš. S tem je cesar le hotel reči, da človek ne sme živeti brez vseh skrbi. Nu, če se bojiš ti sam iti k cesarju, pusti mene, naj grem jaz mesto tebe, samó ono obleko mi daj, ki si jo imel takrat, ko je bil cesar tukaj.“ — Mlinarju se odvali težek kamen od srca in ves radosten objame brata, ki se je ponudil, da pojde mesto njega pred cesarja.

Ko pride mlinarjev brat v cesarsko palačo, vpraša ga cesar, kaj bi rad. Mlinarjev brat, o katerem cesar nič znal ni, reče mu ponižno: „Prišel sem uganit óne tri uganke, ki ste mi je dali danes leto.“ — „No, pa jih povej,“ reče mu cesar, ki je bil videti posebno dobre volje. Zna se, da je bil cesar zeló radoveden, kaj mu bode povedal mlinar. A mlinarjev brat začne pripovedovati: „Prva uganka je: koliko velja cesar? — Kakor nam je znano iz sv. pisma, prodali so Židje Bogá za trideset srebrnikov; a cesar, ki je prvi za Bogom, veljá jeden srebrnik menj, torej: devet in dvajset. — Druga uganka je: kako daleč je v nebesa? — Ko so našega Gospoda Jezu Krista križali, križali so hudobni Židje še dva razbojnika ž njim. Jeden razbojnikov reče Gospodu: „Spomni se na mene, kadar prideš v raj.“ Jezus mu odgovori: „Še danes bodeš z menoj v raji.“ Nebesa torej niso dlje nego jeden dan hoda z zemlje. — In tretja uganka je: kaj misli zdaj cesar? — Cesar misli, da sem jaz mlinar, a to vender nisem, ker sem le njegov brat.“ — To rekši, naglo jo pobriše iz cesarskega dvora, ker se je bal, da bi ga cesar zaradi prevare ne kaznoval.

Ko se brat povrne k mlinarju, vže ni bilo na zidu ónega napisa: mlinar brez vseh skrbi. Mlinar je odslej pomagal ubožcem in vsakemu, kder je bilo pomoči treba. Svojemu bratu pa je dal toliko zlatov, kolikor jih je mogel zagrabiti z obema rokama.

J. K.

Otročja pésenca.

Prépel poje: „pecpedí
Malo žita, več snetí!“
Kaj ti prépel s prepelíco,
Kot golóbček z golobíco,
Poješ vedno: „pecpedí
Malo žita, več snetí.“
Li ne veš, prepelček dragi,
Sitni lehkóživček mladi,
Dà, ko mámica pekó,
Vedno hlebček nam spekó,
Hlebček dober in pogačo,
Povitíco, zavijačo,
Kdor je priden, ta dobí,
Si kosílce zasládí.
Če pa bode žita malo,
Žita malo, brašna malo,

Kdo nam bode brašna dal,
Da se speče hlebček mal?
Hlebček mali in pogača,
Povitíca, zavijača;
Ker nam mati porekó:
Žita malo, brašna malo,
In za vas ní nič ostalo,
Hlebčeka nam ne spekó. —
Jaz pa vem kaj naredím,
Da svoj hlebček še dobím,
Mali hlebček in pogačo,
Povitíco, zavijačo.
Tebe prépel hočem vjeti,
Pa mi bodeš moral peti:
„Prepelica pecpedí,
Mnogo žita, nič snetí!“

Janko Barlé.

